

Jézus sír

Lectio: Róm 11,25-32

Textus: Lk 19,41-44

Kedves Testvéreim! Szomorú gondolatok vannak az Igében. Szomorú, hogy Jézus sír Jeruzsálem felett. Ám az Ige reménytelenien kezdődik.

Jézus közeledett Jeruzsálem felé. Ez reménységgel tölt el mindenkit. Jézus nem csak Jeruzsálem felé közeledik, hanem mihozzánk is, a mi falunkba is. Minden vasárnap, minden áhítatunk alkalmával Ő közeledik hozzánk. Ő keres bennünket, jön hozzánk. Fel nem tudjuk fogni, hogy milyen nagy áldás van abban, hogy Jézus közeledik hozzánk! Közeledik mi hozzánk, pedig nem érdemelnénk meg. Jön hozzánk annak ellenére, hogy mi sokszor bezárt szívű emberek vagyunk. Közeledik, kopogtat szívünk ajtaján és várja, hogy megnyissuk az ajtót. S mi sokszor nem nyitjuk meg szívünket. Sokszor csak testileg vagyunk jelen a templomban. És ezért Jézus szomorkodik és sír, mint Jeruzsálem felett.

Amikor közeledett, látván a várost, síra azon...

Jézus lát... téged és engem... Jézus látja, hogy milyen elesettek vagyunk. Erőtlenek vagyunk. Nem tudunk megállani az Ő közelségében. Nem tudjuk Őt igazán követni. Sokszor behódolunk a Sátánnak, a gonosznak és eltávolodunk Jézusunktól. Aztán bízunk a magunk erejében, hogy majd kiszabadulunk a bűn rabságából. Ám ez csak vergődés és kínlódás.

Jézus sírt Jeruzsálem felett, mert Ő már előre látta, hogy Kr.u. 70-ben a rómaiak le fogják rombolni és kő kövön nem marad. Jézus sír, mert e város népe nem fogadta el a próféták tanításait, nem hitt a prófétáknak. Nem tértek meg, nem jobbították meg életüket. A nép ment a maga útján. És bekövetkezik Isten ítélete.

Sokszor a mi életünkben is így van. Isten küldi a szolgáit, akik az Ige alapján a szépre és jóra intenek (hitves, nagyszülő, testvér, még a gyermek is...). S mi nem figyelünk rájuk, nem figyelünk az Igére. Nem tudunk hálásak lenni Isten áldásaiért. Inkább csak háborgunk és méltatlankodunk a nehézségek miatt.

Jézus sír Jeruzsálem felett. Miért? **Ó, bárcsak megismerted volna...** Milyen vágyakozással mondja! Károli így fordítja: Vajha..., vagyis bárcsak megismerted volna! Mit? Ami **a te békességedre való**. Jeruzsálem nem ismerte meg, ami a békességére való. És Jézus mondja: **Jőnek reád napok...** Ez az Isten ítélete! Azért, mert nem ismerték meg, ami békességére való, vagy a békességre vezető utat. Vagyis Jézus Krisztust. Ő az út, az igazság és az élet.

Milyen napok jönnek? Isten már az Ó-szövetségben figyelmezteti a népét: **„Kigyomlálom az Izraelt e föld színéről, amelyet nekik adtam; e házat, amelyet az én nevemnek szenteltem, elvetem szemeim elől, és Izrael példabeszédül és meséül lesz minden nép előtt. És bár e ház felséges, mégis, akik elmennek mellette, elcsodálkoznak, felkiáltanak, és azt mondják: miért cselekedett így az Úr ezzel a földdel és ezzel a házzal?”** (1 Kir 9,7-8).

Mikeás próféta pedig ezt mondja: **„Ti miattatok (világi és egyházi vezetők) mezővé szántatik a Sion, és kőhalommá lesz Jeruzsálem, a templom hegye pedig erdős hegyé.”** (Mik 3,12).

Jézus is, - látva a nép engedetlenségét -, sírva mondja: **„A te ellenségeid te körülötted palánkot építenek, és körülvesznek téged, és mindenfelől megszorítanak téged. És a földre tipornak téged, és a te fiaidat te benned, és nem hagynak te benned követ kövön, mivelhogy nem ismerted meg a te meglátogatásodnak idejét.”** (Lk 19,43-44).

Ez következett be Kr.u. 70-ben.

Ám ez nem csak akkor történt meg. Manapság is ezt teszi velünk a legnagyobb ellenségünk a sátán. A maga seregével körbevesz, palánkot épít a bűneink által, hogy megszűnjön a kapcsolatunk Istennel és így a védettségünk is. Körbevesz mindennel és ígéretet sok szépet és jót, aztán benyújtja a számlát és az örömből lesz üröm. És így vesznek el fiaink és leányaink az istentelenségben, mert

Isten megbünteti az atyák vétkeit a fiakban harmad és negyedíziglen... Mindenfelől megszorít bennünket az ellenség... Földre tipor... S ott nyomorog az ember, mert mi sem ismertük meg a meglátogatásnak az idejét. Pedig hányszor meglátogatott minket az Úr! Küldte a szolgáit: szüleinket, lelki tanítóinkat, felebarátjainkat. Küldte Jézus Krisztust... S mi nem ismertük meg... Ránk is áll az Ige megállapítása: **„Az övéi közé jöve, és az övéi nem fogadják be őt.”** (Jn 1,11).

Isten mindent megtett, hogy bennünket lelki gyógyulásra, megújulásra, megtérésre vezessen. S az ember megy kemény szívvel a mag útján a pusztulásba. Ezért mondja a Zsid 3,7-8 : **„Annak okáért amint a Szent Lélek mondja: Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket...”**

Inkább énekeljük buzgósággal: Itt van szívem, neked adom, Uram!...

Ámen.

Biharszentjános, 2016.07.31.

Csomay Árpád.